

Število
21.

DOLGOČASEN LIST

lahone, nemškutarje magjarone,
i druge nerodne ljudi.

Tečaj
II.

Strela udri iz višine, izdajalca domovine!

Juri s pušo zabavlja vsako drugo in zadnjo soboto v mesecu — kadar ga ne konfiscira policija — pa saj imamo tiskovno svobodo!

Juri s pušo velja veliko, pa ga pošljamo in prodajamo le za malo denarja. — Za celo leto velja 3 gl., za polu leta 1 gl. 50.

Naročnino sprejema lastnik, izdatelj in odgovorni urednik:

IVAN DOLINAR

Tisk C. Amati-ja sinov.

Pisma, rokopisi in novci, naj se pošiljajo na uredništvo in upravnitvo: Via Ferriera, broj 823.

Oglašja se sprejemajo in objavljajo po pogódbi ali dogovoru.

Posamezne številke se dobe v vsih tabakarnah v Trstu in pri g. Preselnu v Gorici po 10 soldov.

Prihodnja številka izide 28. novembra.

Čč. gg. naročnikom

„Juri“ pozivlja vse one lene, kateri še niso naročnino plačali, da se vendar enkrat odločijo in plačajo, ker on potrebuje strešnja: brez denarja se ne dobi ničesa! „Juri“ mora vse plačati; brezplačno dobi le konfiskacijo. Dakle gospoda naročniki, ki ste zaostali, požurite se, inace vzame Juri boben v roke, ter bo sleherno nedeljo pred cerkvijo imena nemarnih dolžnikov na glas klical iz svoje dolžne knjige.

Ured. in uprav. „Jurja“.

JURJEGRAMA

IZ PULJA. Okrajni glavar naš, odposlal bo prelagatelja svojih objav v slovenščini v Tolmin k gosp. zemljemeru Jenku, da se tam izvežba v slovenskem konceptu.

GORICA. Vodja malega semenišča je najel del „Soče“ za semeniško kopel. Trikratni „živijo“!

Ipavskeje dolini

Zložil: Narodni goriški pohajač.

1.

Mogel kedó bi ti pesem zapet,
Pesem iz srca radostno, veselo?
Nekdaj kraj mili, svetovni ti cvet,
Danes pa lice ti tožno in velo!

2.

Bridke nad tabo jaz točim solzé,
Ti opustošena si, pomandrana;
Vse katastrofe na tebe hité,
Vihram, nezgodam sizmerom udana.

3.

Ujme, povodnji po tebi drvé,
Toča te klesti, vničuje in bije,
Hiše odnašajo močne vodé,
Glavni Ipaveca up, grozdje ti gnjije!

4.

Davkarji, davki pač zate vedó —
Huda bremena so ti naložili!

Čudež pač bode — pod tako težó,
Da te ne bodo skoraj zadušili!

5.

Skoraj bi dvomil, da zate kdo vé
Mož nam veljavnih, razun davkarije.
Zate al' ima kdo onih srcé
Sreča ki tam jim na Dunaji klije?!

6.

Mogel kedó bi ti pesem zapet,
Pesem iz srca radostno, veselo?
Nekdaj kraj mili, svetovni ti cvet,
Danes pa lice ti tožno in velo!

Višnikarju

Sreča mila naj Te vodi,
Kamorkoli se podaš,
Narod srečen bo povsodi,
Dosti navka Ti mu daš.
Tamo kjer Bistrica izvira
Postavil si si lep spomin,
Si narod ljubil brez obzira
Uzor pravi si, Slave sin.
Bodi srečen nepozabljen,
Kodarkoli hodiš vsikdar
Za narod čvrst in ohrabren,
Na veke živi Višnikar.

Jurček.

Puščica

nekemu, ki ima široka usta.
Ne zevaj ti tako široko,
Ker se gotovo ti zadene;
Ker „Nekedo“ z nevidno roko
Požrešna usta ti zaklene.

Jurjevič.

Goriški kolači

Učiteljček G čič, vulgo Gabrielli nobile d'Egitto e Timestufi detto fasokar etc. hoče biti po vsej sili Italijanec in je v dokaz svojega italijanstva, ni davno (hodeč v družbi z drugim pajdašem po gosposki ulici), ko sreča dva Slovence iz okolice, začel vpiti: Živio! Živio! — Ko pa vidi, da se Slovence nič ne zmenita zanj in njega vpitje, počastil ju je z: „mostri di schiavi, viva noi, noi siamo italijani!“! Priporočamo goriškemu „Corriertu“, naj sprejme tega novega italijanskega meščana pod svojo protekcijo za slučaj, ko bi ta meščan v prihodnje bil razžaljen v svojem italijanstvu po kakem Slovencu, ki bi bil manj miren, kakor ona dva gori napominovana.

*) Che razza di pedagogo deve esser eotestui? Che fior di maestro, esemplare vivente d'ogni virtù: Sciens malum ac bonum!

PESEM

kako so trije tiči sleparskega krčmarja izplačali.

Enkrat je bil krčmar,
Saj zdaj jih je še več,
Ta bil je ves slepar,
Ne sme drugač se reč'.

On vina kupil ni,
Če ni bil dober kup,
Nič vest ga ne boli,
Če toči goli strup.

Za Štajerca, Dolenjca
Se on še zmenil ni,
Poštenega Slovenca
Zastonj se ne dobi.

Pa kadar v hišo pride
Kak judovski slepar,
Sta brž se pogodila
Ta židov in krčmar.

Smrdivo brozgo kupil
Za majhen je denar,
In žid mu je še upal,
Vesel je bil krčmar.

Vsem pivcem zdaj se laže,
Da vino je „Hrvat“,
Še pismo jim pokaže:
Iz Jaske je pečat!

Z glavó so zmajevali,
In pili ga po sil';
Za kotom so m . . . i,
Kdor ga kaj več je spil.

To zvejo trije fantje,
Vseh muh so polni bli,
Ko dež je lil iz škafa,
So v to gostilno šli.

So rekli: „V tem vremenu
Ne bode nam ušel,
Še danes svojga vina
Se bo za dost' nažrl.“

V gostilno so stopili,
Brž vina kličejo,
Štir čase so nalili,
(Krčmarju tud enó).

„Imamo dost' denarja“,
Takó zapeli so,
„Bog živi nam krčmarja,
Ki vince dá sladkó!“

Tak' vince so hvalili,
„Da boljš' ne more bit“,
Krčmarju so napili,
In moral ga je pit'.

Kar v sredo so ga vzeli,
Stiskali mu roké,
Še katero vmes zapeli,
In rekli: „Ta nam gre!“

Če liter bil je prazen,
So druž'ga klicali,
Največ pa so krčmarju
Ga v glaž nalivali.

Ko glaž so mu nalili,
So rekli zmirom to:
„Le ven ga, oče, spijte!
Ta škodval vam ne bo.“

Krčmar je to potrdil,
Na tihem pa je djal:
„Ko vrag bi vas odnesel,
Petak bi rad vam dal!“

V trebuhu ga že ščiplje,
Po glavi mu šumi,
Pa zmirom frišno vino
So fantje klicali!

Prav rad bi se zgovoril,
Da mora z doma proč,
Pa *lilo* je kar s curkom
In bliža se že noč.

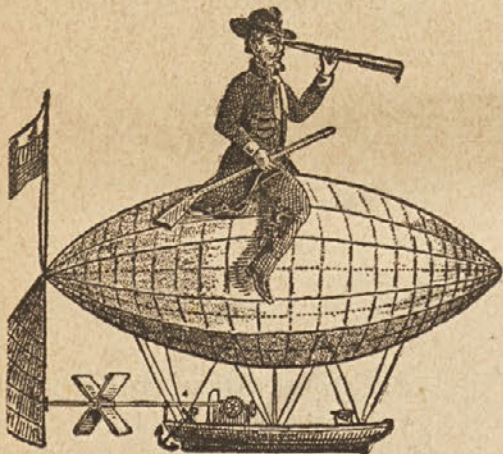
Na stran jim s'cer uteče,
Pa le za majhen čas,
So kmalo ga spet vjeli
In mu nalili glaž.

Še nekaj ga izpije,
Potem pa omedli,
Ko črv na tleh se vije,
Iz ust mu strup smrdi.

Tri dni bolan je ležal
In se je pokoril,
Čez tiste tri fantine,
Čez Juda se jezil.

Takó se je zarotil,
Takó se je zaklel,
Nikoli da od Juda
Ne bo več vina vzeli!

Juri potuje

Necega dne se vsedem nenadoma na balon in hajd čez hribe. Kam? sam nisem znal, ker je bila taka megla, da sem jo večkrat z lopato, ko sneg kidati moral, če sem hotel naprej. Konečno zabijem žebelj v meglo, privežem balon ter stopim srečno na zemljo. A kje vraga sem? zakričim nevoljno! Zdaj zapazim kolec z dvema kazaloma, kar tje tečem in berem *nach St. Peter — nach Vrem*. Saprlot, prekoračil sem pri vsej megli slovenske meje, si mislim, ali pa sem blizu nebeškega St. Petra, ker je toliko oblakov bilo. **Vrem!** kje je to? Bog ti ga vеди, morda pomeni to, da se sem po dobro ali *slabo* vreme hodi, potem se pa nazaj k sv. Petru zahvalit gre. Če ni vse tako, permejzelen, da prišel sem v table tarčo streljat. Nenadoma zapazim človeka, kateremu se je na klobuku cesarski orel svetil, smo uže doma, si mislim, ta ima gotovo tabakarno, kar po eno *arženo* bom šel. Zdaj mi še le možič pove, da je „zogar Janez“ in, da je tu Ribnica. Kje imate pa lončen bajs? ga prašam. O ne tista Ribnica reče, to je brkinska Ribnica! Uže 22 let sem tukaj, reče oča Janez, na tej cesti za zogarja in sem si še hrbet zlomil, da bo treba železne „šparge“ v hrbet za pomoč, pa še vse eno ljudje govorijo, da nič ne delam, da sem pijanec itd., ter da me bodo strani pognali, če se ne poboljšam, še celo sosedje malnarji so prav nadležne muhe. Nobeden ne bo toliko delal, reče, še kot jaz, koliko le besedi z mojo ženo naredim na dan, no; če

pa včasih v „flašo“ od šnopsa zatrobim, to ni taka reč, saj je za ljudi narejen. Pritoževal se je tudi čez soseda, rekoč, da je njegovim otrokom kruh snedel itd., zato sem se napotil k sosedu.

Ko pridem do rumene hiše z rimsko barvo malane, zapazim 2 tablici na hiši, na eni Mayer „Flaschenbier“ na drugi pa „Sodawasser“. No! tu prodajajo vodo v sodih, sem si mislil, in gotovo je ta za Nemce, če kateri po ti preklicani Ribnici popotuje. Ko pa vstopim, videl sem na mah, da ne ume nihče nemškega. Krčmarica mi je povedala, da le pravi hišni gospodar je tajč pohrusten. Na to vstopi pravi gospodar v sobo, dogovor začel se je o njegovih sosedih, katere prav rad ima. Kaj bo „zogar“, kaj bo Nace, to so beračje! Jaz, jaz, sem prvi za Hohenwartom, imam pri hiši lepo tekočo vodo, da sode pomivam, ali pa zalivam, kakor nanesem. Imam „štirno“ z bistro vodo in Bog ve, kaj še vsega. Po sedem vrst vina pa vse v enem sodu, če je treba še šampanjec teče iz njega. Hotel sem še k Nacetu pogledati, pa ker sem izvedel, da je še le v Ribnico prišel, da ni še pravi Ribničan, zatoraj sem opustil, bodem pa drugikrat k njemu šel. Zdaj v oblakih nekaj zaropota, kaj vraga, stečem na grič, zlezem v meglo in komaj sem balon dobil, še nekoliko časa, pa bi bil ta žebelj zruval, tako je elektrika rukala vrstico, na katerej je bil privezan.

Pozdrav ribniškim nemčurjem in Ribničanom.
B. U.

D O P I S

V Kalofoniji 32/9.85. Dragi Jurček! Čudne reči sem izvedel minoli teden. Pisal mi je iz Gorice prijatelj *Nikdovič* o tamošnjih razmerah. Reči ti moram, da sem kar osupnil, ko sem čital pismo. Mislil sem si, to vendar ne more biti res, a ker vem, da je prijatelj zelo resnicoljuben, mora vendar le res biti!

Začne mi tožiti, da se je pritepla pred mesecem dni v Gorico čudna zverina, ki pa ima še čudnejše namene. Velikosti je strašanske, črna ko peklenšček, piha dim iz sebe, kakor bi kadilo tisoč vragov in vrhu tega brizga, da leti glas skozi nšesa in možgane. Pošast se zove *Tramway!* Namen ima — čuj — voziti iz Gorice v trnovsko gorovje krivice in zatiranje goriških Slovencev! Ni ti to lepo! O, da, blag namen! Toda, slučaj, kaj se je zgodilo! Prvikrat, ko so zverino otovorili, bila je tako obložena, da je pod sv. Goro počila! Jeli so jo zdraviti in delali ž njo še različne poskuse, a zdi se, da ne bode nič. Mislijo pa pripraviti drugo, nekje iz devete dežele, toda Bog ve, kako bo!

Blago, koje je bila zver spravila iz mesta se je vrnilo in zdaj je bujše nego prej! Dragi Jurček, napni ti svojo puško na Gorico in potrebi luliko iz pšenice! Tvoj udani prijatelj

Nekdo.

Vinoslovje

Dornberške vinosofijste poučuje: dr. Oinos.

Vino piti in se ne opiti,
To ni bilo in ne mora biti.

Ako hočeš se vzdržati vina,
Vzdrži se do svetega Martina.

Kadar k sodu prideš, prej potolči,
Če je prazen — idi brž in molči!

Kjer dobiš pa polen sod, priseži,
Da ga pil boš in ko se napiješ, leži!

Noe, naš očak, tako je činil tudi —
Njega zdaj posnemati se trudi!

Kadar vino te pod mizo vrže,
Pazi, da zlezel boš najbrže.

Ko te v lužo zavodi, tam ne spavaj,
Brž če moreš, ven iz nje izplavaj!

Ko nalivaš vino, ti ne kolni,
Pazi, da kozarci bodo polni.

Kadar vino zmami te, vpijani,
Ti ne drži se po zadnji strani.

Raj po štirih prav pošteno hodi
In da pil si, zadovoljen bodi!

Po volitvah na Francoskem

Napoleonid: *Sakr nom di diè!* kdo mi je zopet nabil pinjo, ko sem uprav pri delu, da nalepim reklamo za našo rodovino?

Republika: Majhen si, a da boš poznal pravo gospodinjo Francoske, hotela sem poskušati, če imaš trdo butico.

Solata iz trsk

Pri preskušnji gojencev v zavodu za gluho-neme je g. deželni odbornik *Gasser* hotel nekaj posebno novega iznajti, namreč, da bi otroci njega *šlišali*. Stavil je necemu otroku vprašanje z bobnečim glasom, da bi mu bil kmalo ušesi prevrtal. Ko mu na to g. vodja zavoda pove, da je boljše, če govori z otrokom bolj tiho, opravičil se je *Gasser*, rekoč: mislil sem, da je otrok *gluh*.

Stava

Kaj velja obljuba
Če ni izvršljiva!?
Nekdo pravi, to je zguba
In kako še zapeljiva!
Da ne smem več piti vina,
To — do svetega Martina, —
To sem bil obljubil —
Stave nisem zgubil!

Tonče Eruobat
vžitnik.

Kdo ve?

Kdo ve, ali je škof *Flapp* bolj pomilovanja vreden, ker ga slovenski listi napadajo, ali pa, ker ga „*Triester Zeitung*“ zagovarja?!* C—t—č.

Nekaj kislih otepek in lesnik

katere stresa: Narodni goriški pohajač.

(Dalje in konec).

XX.

Vsemogočni goriški „*Corriere*“ je dal strogo povelje goriškemu magistratu, paziti na tó, da, ako bi še kedaj priromala kaka slovenska trobojnica od katerekoli strani v mesto, brž jo spremiti z „*doplé-reihen*“ policijo na odlično mesto, kjer je za take reči odločen prostor, namreč — *Žabjek*. Med spremljevanjem pa, naj bi goriška policija kričala: „*Hozana*, kdor pride v imenu „*Corrier*“-jevem!“

XXI.

Kedor hoče izvedeti ime kakove važne osebe, ki je bila pred desetimi leti na čelu kakega urada, ali kake trgovine, ki je pa zdaj mrtva, ali kjer si bodi, naj pogleda v goriški „*Sematizem*“, tam jo gotovo najde.

XXII.

Nekedanji krojaški kruhovek, alias renški kapitalist „*Baruka*“ je pred nekaterimi „*dnevi*“ — zamesil 5 dek testa, iz katerega je kar po nekoliko „*urah*“ — okolo 20—30 hlebov kruha spekel. Čudno! Nič čudno, rekel je nek *Samaritan*; to izhaja vse iz tega, ker nek paragraf „*Oderuske*“ postave od 28. maja 1881. neki tako velava in uči, kako se da tak testén naraščaj učiniti. Jato vrabcev je priletelo na sosedovo njivo proso zobat; sosed,

* Jaz bi pa mislil, da ta le poslednji slučaj je večja nesreča. **Stavec.**

da bi se iznebil onih „nebodijhtrebičev“ nastvil je „slamnatega moža“ na njivo, da bi odvrčal one požrešne krilatce. In res, vrabci so od strani boječe ogledovali ono strašilo na njivi, radi tega je bilo ono proso nekaj, časa zavarovano. Ko pa vrabci zapazijo, da se „slamnati mož“ ne gane, postanejo drzni in siloviti takó, da mu kar na glavo sedajo in pulijo ž njega raztrgane cunje, zobljejo zopet proso, ter se od strani modremu kmetu posmehujejo. Ali bi ne bil oni slamnati mož enak gori imenovani „Oderuški postavi“? Da, tako je! Slavne c. kr. sodnije si vzlic onej postavi, mašijo oči in ušesa, nečejo ničesa videti, ničesa slišati o njej. Tako oderuhi proslavljajo še dandanes veliko ženitovanje. Kmet propada, oderuh pa je vzrastel, kot stolp visok. — Kdo bo dajal vojakov v vojsko, kmet ali oderuški škric? To prašajmo vojaške zdravnike. Zato kličem visoki naši vladi: Pozor!

XXIII.

Ker so goriški lahončiči in Lahi prišli do spoznanja, da se vrlih naših Slovencev ne poprime nobena sedanjih psokv, sklenili so razpisati literarno konkurencijo za najbolj dovipne psokve proti Slovincem. Naznanjena so 4 darila, namreč I. 1 hktl. ricinega olja (daruje Pontoni); II. 3 kilometre gnjilega traku (daruje Fitz et Comp.); III. 4 m³ smradljivega kostanja (daruje „il dottore“) in IV. 2. letnik velike „Freccie“, ukusno vezan folio-format (daruje Pater-noli). Konkurencije se vdeleži lahko vsak! Geslo s pismom se pošlje Paternoli-ju.

XXIV.

Kamel, pardon Comel ima v zadnji „Frecci“ dopis di „set la Capella“, v katerem se baba hudeje, da ni na Kostanjevici nobenega italijanskega spovednika. Zadnjega so baje slovenski oo. Frančiškani prepodili. Kot prava katoličanka možko, t. j. babje sklene, nikdar več pokazati nosa Kostanjevici; enako boče tudi tovaršice v to pregovoriti! Bog dal, da se to vresniči! Oo. Frančiškani vendar ne bodo radi tacega „deficita“ žalostni! Sicer pa „baba k babi“, t. j. k „Frecci“.

XXV.

Nékega dne grem v gostilno k „Boun Friulano“ v Via Ascoli, kjer si naročim piščanca in sicer na raznju pečenega. Piščanec je bil kmalo gotov, in ko bi trenil tudi na mizi. A komaj se pripravim, da bi ga razrezal, (kajti celega nisem mogel požreti) vstopi nek moj prijatelj in mi reče: „Hodi hitro z menoj, drugače bo vse prepozno.“ — „A piščanec?“ pravim jaz. — „Piščanca spravi v žep in hodi,“ mi odgovori. Pobasam piščanca v žep, plačam in greva. Komaj prideva na ulico, kaj se pripeti? Glejte čudež! Ta vražji piščanec mi v žepu oživi ter s frfoli s perjem vred po ulici. To je bilo pravo „vstajenje mesa“, ter leti naravnost proti Bolaffjevi vinski kleti ter za *kikirika*: — *far taglió!* — „Vidiš, prijatelj“ rečem: „Ta piščanec zna laško, dasiprav mi je gostilničar rekel, da ga je dobil iz — Štandreža.“

XXVI.

Goriška moja in Jurjeva žlahta — Lahi so ljudje taki, kakeršnih Bog ni ustvaril, za to, ker se strogo držijo prislovice: „Svoji k svojim“. Da je to resnica, vidi se iz tega le: Dne 17. oktobra t. l. so si volili enega poslanca v deželni zbor goriški, razumi se, *puro sangue*, kar je tudi, tega ne more nihče tajiti. Kaj ne? Juri! Lahi smo tiči altro ché — in zato ker se je nam vse tako gladko steklo, šli smo potem na čašo vina, a kaj meniš, h komu? ne k najini žlahti „Leonorovki“, pač pa k „Jozeljnu“, k „Šaplu“, celo h Kramarčiču, ki so nama nasprotna žlahta. Vidiš Juri! to je vse. — „Svoji k svojim.“

XXVII.

Da smo goriški Lahi vedno za: „Svoji k svojim“ za to je tudi ta-le dokaz: Goriški Lahi imamo svojega vinskega trgovca na debelo v osebi gosp. *Dekleve* v Via Municipio, rejenega gospoda *puro sangue* iz *patria centesimis*, pri katerem vsi mestni, in okoliški laški krčmarji vino kupujejo mnogo rajše, nego pri „bratoma Bolaffio“ v Via Ascoli, ki pa nemata še velikega trebuha, kar je tudi naravno, ker jima gre vsa velikost v — judovska nosa, — in zato, ker nimata posebnih agentov, da bi po mestu pri krčmarjih hvalila nju vino, zajedno pa grajali vino laškega trgovca g. *Dekleve* — kaj pa! Lahi smo tiči, gremo vselej le k — svojim. Pri Bolaffjih, naj kupujejo vino slovenski — *Cirilovci!*

Kurija polt

Novi literatje

Kar po litrih pijo, ko listja je nam literatov: Kdor po več litrov vsuši, večji je tud' literat.

Vodja pivar v Gorici

Moj Bog! Berilo clo mu več ne pridi,
Ker mesto črk le — polne vrčke vidi.

Doktor Skuta — Lešnik

Bil si jezik — oslovec, sedaj pa komarje precejaš,
Kakor Lessing nekdanj točiš pesnikov kri,
In kritikuješ na moč, in lok Ulisov napenjaš;
Toda Lessing in ti, Lešnik! — O žabe le vkup!

Obrekovalcu

Svinjski tvoj jezik bi bil nemara za bliskovod dober:
Strela ognjena 'z nebá treščila enkrat bi vanj!

Frankoslav.

Moderna dojnica

Gospa stopiši v otročjo sobo, začudi se, da otrok v enomer joka in zapazi, da ima dojnica v steklenici nekaj družega nego mleko, ter jo vpraša, kaj da je v steklenici. — *Dojnica*: Gospa, otroka trebuh boli, pa rada bi mu pomagala, djala sem brinjveca v steklenico, da bo pil, pa nečef.

Dva komada iz „Hudičeve besede pri 3 kronah v Gorici“

I.

NORCI

(deklamuje „Hudič“.)

Po vzgledih vsi ravnajmo dela,
Da smeh in kvar nas ne vlovi:
V kljubestne vrhe počí strela,
Izjeme delat' varno ni.

V vodilo šego si zapiši,
Ta stalna zvezda naj ti bo,
Drugače norec boš v glediši,
Ki nam življenje je zovó.

Ta v svetej jezi dviga cepec,
Pa, lop, v domišljen zrnat *snop*.
O da ga! Glej, ne vidi slepec,
Da koplje k norcem sam si grob.

Na nebu kuk resnice išče
In zvezde niza v kolobar,
Kako se trudi! Svet pa pišče:
„Le tá je norcev sjajni car!“.

Tam verze kuje pesnik *Mižga*
In uma prejke stavi prest,
Pa še ne ve, da rakom žvižga,
Smejó tud njemu, da se v pest.

Ti pa zagrabi! kar je boljše:
Tvarina taka nič ne zda;
Ker drugo vse, če ni *petrolje*,
Na svetu zdaj nič ne véljá.

Ne misel, videz naj ti pridi
(Saj videzev je ta naš vek!)
Na dnar pritiskaj, ki se vidi,
Ter boš si sreče tolsti pek.

Za slavo hrup, v obleko svila
In *zlati* naj ti služijo,
Ter pusti, naj nad zemljo krila
Dvigavajo, ki slepci so.

Drugače vedi — to ni zmama —
Boš tudi v tem potomec čist
In sin slovečega *Adama*,
Da bo te skrival *figov* list.

Kaj briga te matér'ja večna?
Kaj dom nadzemeljskih sistem?
To je in bo pečenka tečna,
Da svet me mala in da — jem.

Kar hodi, leta ino lazi,
Na jedi brusi kljun in zob,
Na nič ko zmir na grizljaj pazi
In je pa bo želodčev rob.

Za uma stvar sedaj je zima,
(Prištet norijam je Parnas;)
Le dobro glej! Umetnik ima
Okrog trebuha kratek pas.

Če boš po nebu lovil muhe
In dvigal boš resnici krov,
Raztrgane boš imel rjuhe
In črevlje — brez *podpetnikov*.

Frankoslav.

(Dalje in konec prih.)

Nič

Nič je nič, porečete dragi mi prijatelji in narobe. Jaz Juri pa pravim, da je dandanes nič — vse. Bogatinu, koji ima vsega na izbero, česa li manjka? — nič. Videte, da pri tem je nič — vse. Ali nič, ne igra nikjer tako imenitne role, nego jo igra pri nežnem spolu.

Ona se joče — za nič, ona se smeje — za nič, ona se raduje — za nič, ona se šali — za nič, ona se dolgočasi — za nič, ona ljubi — za nič, ona se zabavlja — za nič, vse ona dela — za nič, ker vse je njej nič. Ljubi prijatelji! vas nečem zadrževati pri niču, zato pa tudi jaz ne rečem več nič.

Jurinič.

VIPAVSKA

Dokler bo Vipavcem
Velevat Furlan,
Ne bode zasvital
Milejši jim dan.

Srakoper.

Ljubljanski postopač

ali boljše rečeno pajac, uganja uže mnogo let svoje burke, ime ima celo mitologično *Okra*, nekateri je nazaj berejo, kar toliko pomeni, kot roditelj iz dežele *sühe ruobe*. Ta moderni („žlajfer“) brusi vedno svoje strupeno pero na čičkem brusu v Ljubljani, da še ljubljanska nemčurska svojat pobegne, ter pošilja svojo gnjusobo naši tržaški tetki, da napravi med Izraelom veselje. Dunajski „Tagblatt“, „Presse“ in drugi enaki židovski listi služijo mu „für Arkeše Dumcheit-Uebertragung“. Ta kukavica živi o židovski hrani. Ljubljančani! stolčite mu brus pred kazino, in ko ga srečate, pozdravite ga z *pfuj Okra!*

Mokarjev Kajfež.

Deželna kmetijska šola v Gorici

Mej Slovenci se nahaja povsod žalostna prikazen, da se narodni zavodi namesto podpirajo le zatirajo. To pa povsod le od ljudi, katerim ni za stvar, ampak le za svoj dobiček in sploh za kríčanje.

Ko se je vršil 23. oktobra na kmetijski šoli v Gorici javni izpit, udeležila se ga je tudi neka kranjska „strokovnjaška“ trojica, seveda ne radi tega, da bi šolo podpirala, ampak jo le pred svetom grdila. Kdor je čital „poslano“ v predzadnji „Soči“ in nek članek v „Novicah“ se je lahko o tem, če je še tako kratkoviden, prepričal.

V „Soči“ namreč gospod Dolenc po učitelju Cotiču udriha, ker je ta gospod tega mnenja, da naj belo vino 36 ur na tropinah vre, gospod Dolenc pa trdi, da ima on patent za vso Vipavsko, vsled katerega mora vino 48 ur na tropinah vreti. To ni le čudno, ampak smešno. Gosp. Dolenc s tem ni namreč hotel g. Cotiča osramotiti, ampak iskal je le uzroka in priložnosti, da se zamore pred svetom bahati, sam sebe pozdigati ter indirektno kmetijsko šolo v blato teptati. Pravi, da mu to veleva „strokovnjaška“ čast, kdor pa gospod

